

Sygn. akt VII U 283/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Ogrodnik

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy I. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania I. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 8 stycznia 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

VII U 283/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 08.01.2014 r., (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L., po ustaleniu, że I. M. nie jest niezdolna do pracy, odmówił ubezpieczonej przywrócenia prawa do renty z tego tytułu (t. II, k. 21 akt rentowych).

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji, zarzucając organowi rentowemu błędne ustalenie, że nastąpiła poprawa jej stanu zdrowia oraz wskazując, że z powodu(...) pozostaje pod opieką ortopedy i neurologa (k. 2-3, 7-11 akt sprawy).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

I. M. urodziła się (...), legitymuje się wykształceniem średnim w zawodzie: technik analityki medycznej, najdłużej była zatrudniona jako sprzedawca (praca polegająca na przyjęciu towaru na sklep, jego ekspozycji, obsłudze klienta, sprzątnięciu sklepu), krótko wykonywała też pracę dezynfektora i magazyniera (wniosek rentowy, kwestionariusz zatrudnienia

i wywiad zawodowy – t. I, k. 1, 7, 47 a. r.; wywiad zawodowy – k. 11 akt świadczenia rehabilitacyjnego).

Ubezpieczona była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 12.02.2010 r. do 30.09.2012 r. (okoliczność przyznana

w odpowiedzi na odwołanie – k. 4v. a. s.). W postępowaniu, w którym po raz ostatni orzeczono jej niezdolność do pracy, powoływała się na zanik (...)oraz (...) (zaświadczenie neurologa – t. I, k. 21 i v. dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej).

Wówczas lekarz orzecznik ZUS, w orzeczeniu z 23.09.2011 r., posiłkując się opinią konsultanta neurologa, potwierdził istnienie wspomnianych schorzeń oraz wskazał, że występuje osłabienie (...) (t. I, k. 24 i v. dok. lek.).

W dniu 03.09.2012 r. ubezpieczona złożyła ponowny wniosek o rentę (t. I, k. 117 a. r.), powołując się na identyczne rozpoznanie (t. I, k. 25 dok. lek.). Lekarz orzecznik nie stwierdził upośledzenia (...) (...) i orzekł, że stan narządu ruchu nie jest podstawą do orzeczenia niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym. Komisja lekarska potwierdziła to orzeczenie po stwierdzeniu, że badana chodzi sprawnie z niewielką akcentacją (...), (...) jest wyszczuplona o 5 cm oraz, że występuje niewielkie osłabienie (...), powodujące niewielkie jej opadanie. Komisja dodała, że stwierdzone objawy neurologiczne są utrwalone, jednak występują w miernym nasileniu i stanowią przeciwwskazanie jedynie do pracy wymagającej długiego chodzenia, nie wykluczając podjęcia przez badaną zatrudnienia zgodnego z posiadanymi kwalifikacjami (t. I, k. 27 i v., 29-30 dok. lek.).

W postępowaniu poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji obydwie organy orzecznictwa lekarskiego ZUS również nie stwierdziły u badanej niezdolności do pracy, opierając się na tym samym, co wcześniej, rozpoznaniu (t. II, k. 1-6 dok. lek.).

W postępowaniu odwoławczym nasilenie istniejących u odwołującego schorzeń, w aspekcie jego zdolności do pracy, zostało poddane ocenie biegłych ortopedy i neurologa.

Biegły ortopeda w badaniu przedmiotowym stwierdził osłabienie (...), poza tym odnotował, że ruchy nie są bolesne, kolana bez wysięku, zwarte, a chód jest wydolny, z akcentacją lewej kończyny przy zachowaniu możliwości zginania obu stawów skokowo-goleniowych (k. 17v., 19 a. s.).

Biegły neurolog na podstawie swojego badania potwierdził osłabienie (...), a nadto stwierdził brak (...), a poza tym nie spostrzegł istotnego deficytu w obrębie swojej specjalności, w szczególności orzekł brak cech czynnego drażnienia korzeni nerwowych oraz istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa (k. 19 a. s.).

W oparciu o to obaj biegli zgodnie orzekli, iż odwołująca jest zdolna do pracy zgodnej z posiadanymi przez nią kwalifikacjami – technik analityki medycznej, bądź sprzedawca (k. 19 a. s.).

Sąd uznał, że powołane opinie biegłych umożliwiają dostateczne wyjaśnienie spornej okoliczności, jaką jest istnienie u I. M. niezdolności do pracy. Każdy z biegłych, w zakresie swojej specjalności, zebrał od badanej wywiad, przeprowadził badanie przedmiotowe i na tej podstawie wyraził swoją opinię, którą opatrzył dostatecznym i przekonującym uzasadnieniem. W opiniach tych sąd nie doszukał się sprzeczności, bądź luk, które poddawałyby w wątpliwość zaprezentowane w nich ustalenia.

Ubezpieczona nie zgodziła się z opinią biegłych, lecz nie sprecyzowała względem nich żadnych zastrzeżeń, ani nie zgłosiła wniosków dowodowych (k. 39v. a. s.). Podniesiona przez ubezpieczoną niezgodność danych z wywiadu z rzeczywistością – ból po lewej stronie, zamiast po prawej (wynik badania przedmiotowego ortopedy – k. 17, przeniesiony do opinii finalnej – k. 19 a. s.) nosi cechy zwykłej omyłki i w ocenie sądu nie dyskwalifikuje dokonanych przez biegłych ustaleń, które w logiczny sposób wynikają z całokształtu okoliczności, będących ich podstawą. Odwołująca przyznała zresztą, że „może wykonywać pracę biurową, ale ze względu na skrzywienie (...), w ograniczonej ilości godzin”.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

I. M. była ostatnio, częściowo niezdolna do pracy do dnia 30.09.2012 r., a zgodnie z art. 61 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Niezdolną do pracy (art. 12 cyt. ustawy) jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 ust. 1 cyt. ustawy nakazuje, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy, uwzględniać stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgodnie z ostatecznie niezakwestionowanymi ustaleniami biegłych, występująca u odwołującej dysfunkcja (...) nie koliduje

z możliwością podjęcia przez nią zatrudnienia w ramach posiadanych kwalifikacji (na stanowisku sprzedawcy, bądź analityka medycznego),

co skutkuje brakiem chociażby częściowej niezdolności do pracy. Sąd podziela te ustalenia także w świetle ostatnio wskazanych wyznaczników, biorąc

w szczególności pod uwagę, że schorzenie ubezpieczonej nie cechuje się

aż takim nasileniem, które kolidowałoby z jej kwalifikacjami praktycznymi

(do pracy na stanowisku sprzedawcy), bądź formalnymi (w zawodzie analityka medycznego).

Zaskarżona decyzja okazała się więc prawidłowa, wskutek czego odwołanie – na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – należało oddalić, o czym orzeczono w wyroku.